

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, юридичні консультації

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

НАВІТЬ ДОБРИМ ЛЮДЯМ РАДЯНСЬКА ЗВИЧКА ОЧІ ЗАСЛІПЮЄ

04.08.08р. Анатолій Григорович Войтко (голова ради ГО ЗБЗС, голова редакційної ради газети "Вісник мало захищених" звернувся за сприянням у захисті від переслідування до народного депутата України Олександра Олександровича Буджерака. І, як стверджує Анатолій Войтко - Олександр Олександрович віднісся з великим співчуттям взявся допомагати і доклав чимало зусиль, які достатні за інших обставин, вірніше сказати, якщо би це не стосувалося голови ради ГО ЗБЗС, голови редакційної ради газети "Вісник мало захищених" - Войтка, то очевидно, що справа була би владнована. Але тут особливий випадок. Суд засудив свого заклятого ворога, а тому не поступився Олександр Олександровичу і ось яка відповідь його.

Шановний Анатолію Григоровичу! Найперше, хочу щиро подякувати Вам за ту справу, яку Ви, не зважаючи на всі перешкоди та злидні сьогодення, виконуєте в напрямку захисту прав та законних інтересів мало захищених та обездолених громадян. Не на словах знаю, що така справа вартує Вам титанічних зусиль. Але кожна Ваша добра справа, кожна стаття на шпальтах загальнодержавної інформаційної громадської - політичної газети "Вісник мало захищених" з висвітленням проблем мало захищених громадян, кожна пропозиція щодо удосконалення діючого законодавства України не залишаються без уваги громадськості та є кроком вперед до розбудови правової держави.

В той же час, уважно вивчивши Ваше звернення та вияснивши в апеляційному суді Хмельницької області деталі справи, слід зазначити, що захищаючи права третіх осіб при виконанні посадовими особами відділу виконавчої служби та міліції своїх обов'язків, передбачених діючим законодавством України, Вами було допущено порушення закону, за яке було притягнуто Вас судом до адміністративної відповідальності, що при нашій зустрічі і було Вам мною роз'яснено.

У випадку Вашої незгоди із застосованим адміністративним стягненням, маєте право оскаржити постанову місцевого суду Голові апеляційного суду Хмельницької області з врахуванням положень ст. 287 Кодексу України про адміністративні правопорушення.

З повагою та надією на співпрацю в укріпленні законності та правопорядку,

**Народний депутат України
О.О. Буджерак**

Щиро дякуємо, Олександр Олександровичу. Бо треба мати неабияку сміливість та рішучість, щоб на Хмельниччині співпрацювати із керівником громадської правозахисної організації і редакції газети "Вісник мало захищених" - давнім ворогом голови обласної ради, і якого ненавидять, здебільшого (ймовірно через це саме та за те, що і їм нема волі на свавілля і беззаконня), правоохоронні органи та судді.

Як нам Бог дасть, то будемо з вдячністю пропонувати Вам пропозиції укріплення законності та правопорядку в інтересах мало захищених і просити допомоги для їх впровадження та для захисту від беззаконня.

Але, не були би ми борцями за справедливість, якби не виявили недоліки уважного Вами "вивчення нашого звернення та виявлення в апеляційному судді Хмельницької області деталей справи".

А вони - такі. Войтко мав право і обов'язок захищати 08.05.08р. одну матір з сином від наглого виселення по сфабрикованому рішенню суду, які по кримінальній справі, по цій самій їхній квартирі, визнані потерпілими від шахрайства. Але це ще буде доказано, як тільки справа дійде на розгляд чесним суддям, як не в Україні, то в Європі. Проте, якби Войтко навіть не мав такого права захищати, то арешт його не повинен вчинятися свавільно, а лише за законом. Чи ж так є? Протокол і постанова про арешт явно теж сфабриковані і не давали суду жодного права керуватися ними для арешту Войтка. Ось що говорить законодавство, зокрема "Інструкція з оформлен-

ня матеріалів про адміністративні правопорушення" МВС. Пункт 2.1. - "При вчиненні громадянами правопорушення уповноважені на те посадові особи органів внутрішніх справ... складають протокол про адміністративне правопорушення". Так от, шановний Олександр Олександровичу, навіть самого складальника протоколу на виселенні (тобто при вчиненні Войтком правопорушення) не було і ніякого протоколу там, як вимагає ця інструкція, ніхто не складав на Войтка. До речі, проти цього виселення, стояв біля дверей квартири, не один Войтко, то чому на інших нема протоколу? Амністію давати комусь, чи будь-які інші переваги, міліції закон не дозволяє. Очевидно, що апеляційний суд від Вас це та нижче викладене, приховав, бо ж все на відеокамеру знято і ці факти не спростовні!

В заяві Войтка вказано, що протокол сфабрикований, бо там нема його пояснень, які він має право давати, нема його зауважень тощо, та є неправда, наче Войтко відмовився від цих і інших прав. Інструкція підтверджує в п.п.2.6.4, 5, 6; 2.7., 2.8., що Войтко має такі права і що міліція має обов'язок їх забезпечити. Тож Ви могли самі заглянути до неї та переконатися, що, за таких обставин, закон, навіть суду, не дозволяв арештовувати Войтка. Де Ви, наприклад, знайшли підтвердження, що Войтка повідомили про час і місце розгляду цього протоколу підполковником міліції Кішаном М.О.? - Нема! Ваші помічники забули заглянути в цей документ, який визначає порядок оформлення матеріалів арешту, або Ви, так саме, як і суд, вважаєте, що дотримання порядку необов'язкове.

Ми ж, керуючись Конституцією України ст. 3, 8, 19, 27, 36, 59, 129 тощо, вважаємо, що це все беззаконня

суду - є злочин, скоєний зумисне і у змові з міліцією і прокуратурою, яка на все це закриває очі і сама сприяє його процвітанню.

Заступник начальника Нетішинського МВ УМВС України Кішан М.О. (навіть, якщо він виконуючий обов'язки начальника) не мав права, згідно цієї Інструкції розглядати, а відтак - винести постанову про надіслання матеріалів цієї справи до суду (п.2.8.). То де ж законний шлях здобуття доказів -? Як же суд перевірів повноваження Кішана М.О. на звернення до суду і як взяв все це беззаконня до розгляду? Якби пан Кішан й мав право, то згідно з п.2.12 "Постанова оголошується негайно після закінчення розгляду адміністративної справи. Копія постанови не пізніше трьох днів вручається або висилається особі щодо якої постанову винесено." - Постанову М.О. Кішан виніс 08.05.08р., не вручав і не надсилав Войткові! Суд надіслав її вже аж з повісткою на суд, більш ніж через місяць, як сніг на голову. - Де тут Закон?

З вимог п.2.13 Інструкції випливає, що не на місці порушення громадського порядку протокол можна складати, але лише з метою встановлення особи. Войтка ж в міліції певне знають, бо не затримували для вияснення. Що тут законного -?

В абзаці 1 пункту 17 постанови Пленуму Верховного Суду України від 26 червня 1992 року № 8 "Про застосування судами законодавства, що передбачає відповідальність за посягання на

хто далекий від знання прав.

Наприклад, навіть Ваш апарат, проінформував Вас невірно про те, що Войтко має "право оскаржити постанову місцевого суду Голові апеляційного суду Хмельницької області з врахуванням положень ст. 287 Кодексу України про адміністративні правопорушення". - Нема там такого права стосовно арешту. У наступній ст. 288 п. 4) є право оскаржити "постанову органу внутрішніх справ (посадової особи)... про накладення адміністративного стягнення у вигляді попередження, зафіксованого на місці вчинення правопорушення без складення протоколу" не до апеляційного суду, а вищестоящій посадовій особі. Але ж Войтка "забули" так законно попередити. Отже, давати 15 діб арешту за "злісну непокору міліції" не мали права. Звичайно, що судді (і Ходоровський, і Леванчук) це знають, та їм конче треба поставити Войтка - громадського правозахисника і журналіста, на коліна, от і все.

Забули Ви й про те (або Вас не поінформували), що Войтко оскаржив арешт законно, як члену Ради суддів - голові апеляційного суду Леванчуку ще 08.07.08р., але з вищезазначеної причини скарга не може мати успіху. Зауважимо, що за законом така скарга не зупиняє арешт, тому арешт 08.08.08р., після того, як його, визначений судом термін в 15 діб збіг,

- ще раз незаконний!

Григорій Цвях

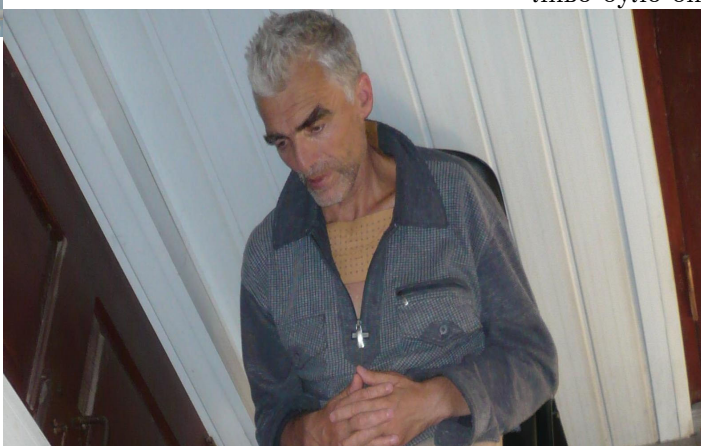
Від редакції. Більш-менш справедливо було би, за кожне тут наведене порушення, кожного справжнього порушника і їх покровителів арештувати на 15 діб, як арештували несправжнього порушника Войтка. Та чи можливо добитися хоч такої справедливості, навіть з допомогою народного депутата Буджерака О.О. -?

У Європі ж, куди ми прямуємо (дуже подалу) "сиділи" би всі причетні "правоохоронці" з "суддями". То ж треба йти швидше в Європу, так, щоб Європейські закони і порядки діяли в нас на Україні краще ніж у них в Європі, та таких самих - для України, недосить.

А поки що нагадаємо читачам і депутатам Верховної Ради України і всім, хто може вирішити це питання, що Вялих Тетяна та її син Андрій, потерпілі (по незакритій кримінальній справі) від шахрайства, з 08.05.08 р. виконують з власної, але з допомогою суду і правоохоронних органів їх квартири відібраної, квартири. Іноді їх пускають спати добрі люди, іноді вони (все частіше) сплять, сидячи в приміщеннях редакції газети "Вісник мало захищених", а їхнє злиденне шмаття й досі арештоване, бо нема його куди забрати.

Сума шахрайства по договору 38000 доларів, мабуть кимсь вже проковтнута, то ж чи не це причина, що не так просто назад вирвати квартиру, що арештовують громадського захисника і журналіста, затискують організацію борців за справедливість і редакцію газети "Вісник мало захищених"?

На фото: зліва - арешт Войтка, справа - виганяють з арешту.

НАРОДНІ ГАРАНТІЇ ПЕРЕМОГИ НАД БЕЗЗАКОНЯМ І КОРУПЦІЄЮ

На початку, повторюємо пропозицію гарантії перемоги над беззаконням і корупцією із публікації Івана Висновка в минулім випуску ВМ: "Талановиті злочинці - судді, прокурори, міліція, державні виконавці й інші державні чини"

1. Для суддів, у Закон про судоустрій внести наступне "Суддя, який вчинив дію бездіяльності", приймаючи судові рішення (постанову, вирок, ухвалу тощо), а вона визнана (будь-коли) незаконною чи неправомірною і якщо це відбулося впродовж 18 місяців (будь-коли) двічі, не вправі бути суддею і займатися юридичною діяльністю. Проти нього має бути порушена кримінальна справа з повідомленням про це потерпілих від незаконних судових рішень і про їхнє право прийняти участь у справі та виставити свої вимоги. Для судді, що розглядав скаргу на рішення судді нижчої інстанції, або для судді, що розглядав справу не одноособово навіть у першій інстанції, така норма діє з першого разу."

2. Для посадових осіб прокуратури, в Закон про прокуратуру внести: "Якщо діями або бездіяльністю посадової особи прокуратури, по скаргі будь-якої особи на незаконне рішення (ухвалу, вирок, постанову, наказ тощо) будь-якого державного органу (в т.ч. і суду) приховане порушення закону, на яке йому скаргник вказував, а після це ж рішення (ухвала, вирок, поста-нова, наказ тощо) визнане незаконним у встановленому законом порядку, то така посадова особа прокуратури більше не вправі займатися юридичною діяльністю і проти нього порушується кримінальна справа за зловживання службовим становищем".

3. "Для посадових осіб міліції, юстиції та всіх інших державних органів, які розглядають скарги на порушення законів під час прийняття рішень (вироків, постанов, наказів, ухвал тощо) у відповідних законах внести: "Якщо посадові особи державного органу при розгляді скарги не визнали порушенням закону, на яке вказував скаргник, і не вжили передбачених законом заходів для негайного зупинення беззаконня та притягнення винних у прийнятті незаконних рішень до відповідальності, а після - це саме рішення (вирок, постанову, наказ, ухвалу тощо) визнано незаконним у встановленому законом порядку, то державний службовець, який розглядав скаргу, позбавляється права працювати у цій галузі - взагалі, а у будь-якій іншій - на посадах, які пов'язані з розглядом скарг. Проти такого державного службовця порушується адміністративна чи кримінальна справа, незалежно від наслідків і без права на амністію."

4. "Будь-який державний службовець, який під час виконання службового обов'язку із застосуванням сили до людини, почув заяву від будь-кого про незаконне поводження з цією людиною, але не доклав зусиль, щоб пересвідчитися у правдивості заяви і щоб негайно зупинити беззаконня та організувати розслідування причин порушення закону (а якщо самостійно неможливо, то щоб доповісти про це вищій посадовій особі) - несе відповідальність за незаконну діяльність (бездіяльність) щодо застосування сили, якщо після, будь-коли, така дія чи бездіяльність визнана, у встановленому законом порядку, як протиправна."

Після публікації, не було тих, хто би заперечив, що ці пропозиції, якщо би стали законом, наведуть лад в державі. Навпаки, надходять доцільні поповнення цих пропозицій: пропонується окремим законодавчим актом, або в Конституції України, ліквідувати недоліки відповідальності влади перед народом наступним чином.

5. "Правоохоронні органи - є виконавчим органом рад народних депутатів в частині виконання статутів громад."

6. "Особа (орган), що на законних підставах виконує перевірку звернення і визнала оскаржене в зверненні рішення влади незаконним, повинна дослідити і чітко визначити, що привело до прийняття незаконного рішення: недбалість, чи зловмисність, та відповідальність за неї і коли вона настає."

7. "Суддя повинен задовольнити заявлені судді відвід, якщо вказані мотиви відводу можуть викликати недовіру судді."

Оці 7 змін можуть

Побороти зло

дуже реально!

Але — ГРОМАДСЬКІСТЬ

повинна ВТРУТИТСЯ

І ДОБИТИСЯ

ПОТРІБНИХ НАРОДУ

ЗМІН ЗАКОНОДАВСТВА

У ВМ № 9 ми публікували 42 пропозиції змін на цю тему, повторюємо деякі з них після обговорення. Вони є добрим доповненням гарантії.

Держава не вправі мати борг перед особою. Держава розраховується з потерпілими у кримінальних, цивільних, господарських, адміністративних справах та від непередбачуваних ситуацій і аварій негайно за єдиними тарифами або умовами розрахунку, встановленими законом.

Послуги державою повинні надаватися за місцем знаходження їх споживачів. Керівник установи, де є недозволена законом чи громадськістю черга на отримання послуг, не вправі займати посаду керівника. Усі довідки для надання послуги добуває орган, який надає послугу (видає документ).

Держава відповідає перед особою за відсутність

методики (механізму) або за невиконання будь-ким конституційної норми з причини відсутності методики (механізму) її виконання.

Органи державної влади служать суспільству.

Держава не вправі покладати чи вимагати відповідальність від особи, невинної у незнанні свого права, якщо особа не фахівець або їй не доведено її право офіційно.

Правом недоторканості в Україні не може володіти жодна особа, яка скоїла злочин, правопорушення, вчинила неправомірну дію чи бездіяльність. Встановлені законом мінімальні норми відповідальності до керівників, народних депутатів та суддів не застосовуються. Стягнення з органу державної влади майнової та немайнової шкоди, завданої особі незаконними діями чи бездіяльністю, здійснюється з зарплати керівництва органу у відсотках, що збільшуються відповідно займаній посаді.

Суддя повинен захищати не закон, а права, свободи і законні інтереси особи, керуючись законом. Не суддя, а закон встановлює покарання за злочин - в нормах покарання не повинно бути "від-до", або повинна бути чітко визначена підстава застосування меншого чи більшого терміну.

За неповагу судді до учасника справи, який поводить себе в межах вимог закону й загальноприйнятої моралі, суддя несе відповідальність згідно наслідків неповаги, за максимальним розміром покарання, визначеного законом для покарання винного за непоко-ру судді.

Скасовуючи рішення (вирок, постанову, ухвалу) суду, суд вищої інстанції повинен перевірити чи воно має ознаки завідомо неправосудного і роз'яснити потерпілим від неправосудного рішення їх права та надіслати компетентному органу матеріали для порушення кримінальної справи проти судді, який виносив це рішення.

Причетність до перешкоджання будь-ким з влади розкриттю злочину, тягне за собою покарання, рівноцінне покаранню, визначеному винному у скоєнні цього злочину.

Кожна заява про побої чи інше нелюдське поводження в установах виконання покарань досліджується з представником громадськості, вибраним родичами потерпілого (чи тим, кому потерпілий довіряє), без права будь-яких перешкод представнику у дослідженні.

Прокурор повинен бути звільнений з посади, якщо впродовж трьох днів не встановив, котра з двох протилежних

інформацій, публічно оголошених суспільству посадовцем чи органом влади, відповідає дійсності, а також, якщо публічний неправдомовець впродовж тижня після виявлення його у неправді не звільнений з посади і не покаявся публічно, чи якщо проти нього не порушено справу.

Якщо одна й та сама посадова особа застосовувала один закон або його окрему норму протилежно, то вона позбавляється права займати керівні посади й бути обраною на них. Якщо керівник, якому підлегла така посадова особа, не притягнув її до відповідальності відповідно тяжкості її проступку (злочину), то також позбавляється цих прав. Проти таких посадових осіб та керівників повинна бути порушена кримінальна справа незалежно від негативних наслідків для інших осіб, суспільства, держави.

Громадські організації володіють виборчим правом нарівні з політичними партіями, правами профспілок та благодійних організацій, здійснюючи їхні функції щодо реалізації та захисту прав малозахищених і малозабезпечених.

У виборних органах не можуть бути громадяни, які входять до числа осіб з капіталом більшим за 60% від капіталу середнього підприємця тієї місцевості, де обертаються його гроші.

Не вправі претендувати на вищі посади в державі ті:

- хто подав ідею або причетний до збільшення комусь зарплати чи пенсії більш, ніж у 10 раз за середню по країні, або надання пільг, що принижують гідність інших, не менш шанованих суспільством громадян;
- хто позивав до суду невинну особу або громадського активіста чи журналіста, якщо не доказав їхньої вини;
- хто рецидивіст, злочинець;
- хто проти незалежності чи соборності України.

Кожен депутат звітується перед виборцем, не менше як раз на рік з конкретного питання, за яке цей депутат відповідає (згідно з чітко розподіленими обов'язками перед виборцями). Якщо діяльність депутата не визнано задовільною, мають бути призначені перевибори.

Керівників правоохоронних органів і суддів обирає населення місцевості, де працює керівник (суддя), на встановлений законом термін, але не більше, як на чотири роки. Щорічно керівник (суддя) звітується. Якщо не звітується або результати його діяльності визнано виборцями (згідно з механізмом, встановленим законом) незадовільними, то

керівника (суддю) пере-обирають достроково.

Керівників державних установ не правоохоронних органів обирають загальні збори строком на 2 роки з правом перевибору не раніш, як через два роки роботи в галузі не на керівній посаді (якщо працював на керівній посаді, то правом нового обрання володіє не раніше, як через 5 років).

Будь-який керівник колективної власності звітується перед загальними зборами трудового колективу (територіальної громади) щорічно. Керівник, який впродовж року не покращив розвиток підприємства і соціальної сфери підприємства, позбавляється посади з призначенням виборів іншого. На час перевиборів керівника керує тимчасова комісія, обрана загальними зборами трудового колективу (територіальної громади).

Президент, Прем'єр - Міністр і члени Уряду України, голова і депутати Верховної Ради України, якщо за два роки перебування на посадах не забезпечили зменшення безробіття, захворюваності і смертності не за віком, не покращили життя вдів, сиріт, калік та малозабезпечених, то вони втрачають право займати свої посади і після звільнення з цих посад позбавляються права займати будь-які керівні посади.

Опрацював

Анатолій Войтко

- голова Ради

З'єднання борців

"За справедливість",

- голова редакційної

ради газети

"Вісник малозахищених"

Від редакції.

На часі побороти дискримінацію малозахищених, якими вже є половина Українців. Незначна справа судова може забрати, до часу її завершення, щонайменше півтори тисячі гривень і купу часу, що вже казати про більш серйозні. Кому ледь на хліб вистачає, не до суду взагалі. Ті, що назбирали грошей, навіть якщо маєте своє виробництво, не поганий дохід і вам вдалося виграти справу, то не думайте, що вже сталося правосуддя. "Юридичний Вісник України" (17-23 травня 2008 року № 20) на сторінці 5-Олександр Лаврінович наводить статистику показників виконання судових рішень за перший квартал 2008 року - 8,7 відсотка рішень.

Тож, - борімося. Більш широко пропозиції опубліковані в газеті ВМ № 3 (105) за 2008 рік та розміщені на сайті "Вісник малозахищених" в Інтернет —

<http://zbzs.at.ua>

ПРОХОДИТЬ ЧАС НЕПРАВДИ... І В ПРАВДІ КОРЧИТЬСЯ БРЕХНЯ

Легше боротися з заразою, коли знаєш її з середини, коли відчув на своїй шкірі. Тому іноді, щоб побороити пекло, й Богу приходиться в нього потрапляти. Звичайно, що можна було не бути арештованому Войтку - голові Ради правоохоронної організації борців за справедливість, бо добре він знав, що протокол про адміністративне правопорушення за ст.185 КУпАП, який на нього сфабрикували 08.05.08р. діяв до 08.07.08р. і досить було на один день - 07.07.08р., коли знав що прийдуть приводити в суд, зникнути і позбувся би арешту. Дехто й з борців-побратимів вмовляв Анатолія Григоровича: "захворійте чи поїдьте десь, чи просто заховайтеся на день, мовляв, так же всі роблять...". Відповідав їм він на це: "оце й бо воно, що ми з вами не всі, сьогодні втечу, звавтра ще гірший на шкрябають і так ми їхню брехню не переможемо, то краще, хай станеться так, як Богу угодно. Звичайно я поборюся на суді, але як прийдеться..., то нічого страшного, дасть Бог - витримаю, а там їх легше виявити буде в їхній підлім задумі". І так воно є.

Місяць після суду - 7 липня, яким суддя Ходоровський Б.В. засудив - арештувати Войтка, боролися борці з несправедливим арештом - не здавалися, та хіба можливо побороити, коли суд неправедний і ще й правоохоронці йому служать. Що може перемогти що добре згуртовану ще з радянських часів банду, що воює проти правди малозахищених і робить беззахисними всіх, хто їй не подобається? Лише правда, бо правда це Бог. Але - як?

Правда - істина, а про істину написано в Святому Писанні: "на майдані істина спіткнулася", а про правду: "нема правдомовця, нема ні одного". Отже, досить одного, але на майдані. Теперішньою термінологією, майдан, то громадськість, ЗМІ, правдива гласність. Треба сказати - вона в Україні міцно спить. Щоб її розбудити, іноді й смерті недосить. Але Войтко об'явив протест свавільному беззаконно - голодовку без води. Міліцейська тюрма (ізолятор тимчасового тримання, або ІТТ) бачила вже голодуючих бунтівників і не боялася, як би вони й померли. Мовляв, хто йому винен. Тож, хоч був Войтко з поломаною рукою, з надірваним нервовим стресом серцем, то ще й добряче заступили його на спеціально для того влаштованих протяхах і навіть пластирів не давали. Суду й прокуратурі, це було вигідно - позбутися - раз і з кінцями, бо хто ж взаперті правду дізнається. Та тут не так сталося, як гадалося. Слава Богу, на цей раз голодуючий був не один. Багато людей молилися за нього, а їхня молитва повернулася Господньою допомогою тих справжніх борців, хто не залишає малозахищених у біді.

На шостий день добилися першої зустрічі для дружини і в цей же день дружині дозволили купити і наклеїти перцеві пластирі, тож полегшало Войтку. На сьомий день добилися, аж через уповноваженого з прав людини, зустрічі з захисником, і той до вечора зумів домогтися зустрічі з помічником прокуратури. Там в ІТТ, Войтко і захисник його, змусили прокуратуру взяти скарги від Войтка на незаконні дії під час арешту. Скарги, з правдою про незаконний арешт і нелюдське поводження під час арешту, вже побачив світ і "правоохоронці" з "судом" зрозуміли, що їхні плани тріщать. Тому Войтка, на восьмий день голодування без води, щоб він не вмер в їхніх руках, викинули з ІТТ. На ношах швидкої допомоги повезли наче в реанімаційне

відділення лікарні, спасати. І правда, накликали лікарів з десяток певне, всі дивляться на Войтка, жахаються, що ви робите, до Войтка кажуть - ви ж помрете. Войтко їм відповідає: ви мене вилікуєте, але хай прокурор напише чому мене з ІТТ вивезли, щоб після не казали, що я правду проміняв на своє здоров'я, як Ісав благословення за миску супу. Тож, лікарі чатують, а захисник поїхав на таксі до прокурора. І за якусь годину-дві привіз направлення на експертизу. Та не встигли розібратися з нею, коли від того ж судді, що арешт сфабрикував, постанову привіз з Нетішніна (старший з тих міліціантів, хто арештовував Войтка) про тимчасове звільнення Войтка для лікування. Який добрий став? Хоч Войтко вимагав з самого початку лікаря, але лише після того, як буде правда, тому й у цей раз, перед лікуванням вимагав прокурора, судово-медичних експертиз і адвоката та йому їх так і не дали, - всі повтікали. Повтікали, одразу, як втекла міліція (заявивши Войткови - ви вільні), і лікарі, вимагаючи від лежачого на ношах Войтка, звільнити приймальне приміщення. Оце таку людям волю дають. Іхати до дому вмирати, дали голодуючи, не було сенсу, тому хворий Войтко, його дружина і його захисник вимагали вже лікування та засвідчення вкрай критичного стану здоров'я. Але лікарі втікали, не підписуючи і нічого не підписуючи, бо ж як засвідчувати те, що може після не сподобатися міліції. У журналі записали, що відмовився і все. Войтко вимагав, зафіксуйте експертизою, в якому хоч загальному стані здоров'я ви мене виганяєте з лікарні, але ж - де там. Та Бог милостивий і Войтко вмів лікуватися, не одного й вилікував. Тож за тижень, хоч ще кволю, але став на ноги й пішов у лікарню в Нетішніні. Хоч не дуже скаржився, знайшли й після 15 днів по арешту, аритмію серця, остеохондроз ший (хоч вона не лише болить, а й тріщати стала) та перелом з розтягненнями лівої руки.

"Правоохоронці" ж, усі - суд, прокуратура і міліція, на скарги, які вже встигли повернути-ся звідусіль на перевірку до тих, хто сфабрикував арешт і вчинив катування над громадським захисником потерпілих від шахрайства і над журналістом, що гостро висвітлює їхнє свавільне беззаконня, - всім відписала, що вона діяла за законом і жодних тілесних ушкоджень Войтку не причинила. Та тоді, як Войтка вивезли з ІТТ в лікарню, його захисник все ж змусив Шепетівську прокуратуру призначити експертизу, перед тим як класти на лікування і, хоч тоді експерт сказав, що вже у нього закінчився робочий день, але ж силу документ не втратив. Тому 22 серпня, як Войтко встав, то спочатку поїхав на експертизу в Шепетівку. Там не хотіли писати те, що є, бо ж то міліція винна, і щоб менше бути "винним", направили в Нетішнін, щоб лікарі подивилися, зробили рентгенівські знімки, опис травм. І Войтко встиг ще пройти лікарів (бо то п'ятниця), але рентгену не було. 25 - свято, і лише 26 потрапив на рентген. Черги відстояв, як простий смертний і другого вересня Войтко завіз у Шепетівку результати. Так, знову експерт наче не повірив. Каже, щоб не було скандалу я направлю ще у Шепетівку зробити опис. Але й Шепетівський рентгенолог нічого нового не побачила, окрім того, що є, і по давності точно співпадає. "02.09.2008 р. Рентгенографія лівого ліктьового суглобу в 2-х проекціях від 26.08.2008 р. № 2697. Краєвий перелом винцевого відростка лівої ліктьової

кістки з відходженням фрагментів." Підпис Вахоцької О.М. - Та й як не співпадає, коли до арешту був здоровий, а після з лап не випускали, ще й розписку Шепетівкий ІТТ взяв, що руку не вони скрутили, а міліція Нетішинська. Щоправда мали би взяти таку розписку з тих, хто їм Войтка доставив з поломаною рукою, а ще правильніше, не брати до тюрми хворого, адже бачили його, що по стіні й за другим разом йшов, а перший раз майже принесли, чого й вони відмовилися, за першим разом, взяти. Ось який висновок в експертизі зробив судово-медичний експерт завідувачий Шелетівським МРВ СМЕ С.М. Кормилецький, стаж роботи експертом з 1997 року, 1 категорія, 4 клас, 11 ранг.

ЗАКЛЮЧНА ЧАСТИНА: "У гр-на Войтка А.Г. виявлені такі тілесні ушкодження: розрив зв'язок лівого ліктьового суглобу з відривом вінцевого відростку ліктьової кістки, синець на внутрішній поверхні правого ліктьового суглобу, підшкірна гематома в ділянці нижнього краю лівого плеча. Дані тілесні ушкодження виникли від травмуючої дії тупих твердих предметів, могли виникнути в строк та при обставинах на які вказує обстежуваний, а саме внаслідок викручування рук і відносяться до категорії тілесних ушкоджень СЕРЕДНЬОГО ступеня тяжкості за ознакою інвалідності розладу здоров'я.

Лікар судово-медичний експерт (підпис) С.Кормилецький"

Оце, так би мовити, ретельні перевірки скарг щодо знущання над Войтком і документи, що підтверджують факти. Публікуємо ми це, з тією ж метою, з якою Войтко дав себе арештувати, щоб люди дізналися правду, як "правоохоронці" з судом воюють з народом, особливо з тією його невеликою часткою, що не мовчить беззаконно. Та, щоб вчилися не боятися, а боротися грамотно з неправдою і несправедливістю. Бо і Бог не каже, що зло само зникне, не було б воно тоді злом. Ось, Правдою-добром перемагаймо зло-неправду, викриваючи і висвітлюючи неправду.

Надія Задума

Від редакції. Як матеріал був вже готовий до друку, надійшов лист від обласної прокуратури, що постановою у відкриті кримінальної справи проти міліції, яка арештовувала Войтка скасована 10 вересня 2008 року, "через неповноту дослідчої перевірки", але на дослідження направлена тим, хто не хоче дослідити. Власне, обласна прокуратура грає дурня, бо саме 10 вересня Шепетівським прокурором направлено Нетішинському прокурору висновок експертизи, про перелом руки, що є (щонайменше) середньою тяжкістю ушкодження тіла Войтка, тобто - про обставини, за яких неможливо не порушити кримінальну справу. Але в цей же вечір міліція за вказівкою прокуратури знову намагається сфабрикувати на Войтка нову ст. 185 КУпАП, про яку до цього не було й згадки. Але чого не зробити прокуратура з міліцією (і суд певне не підведе), щоб не притягнути до відповідальності міліцію? Легше ж, в Україні, притягнути того, хто від міліції постраждав, хоч він громадський представник і журналіст, і представник потерпілих від шахрайства. Тож, прийшов у редакцію газети "вісник малозахищених" - в формі міліцейській, не назвався, але каже: "визьміть постанову". Войтко, що приязно впустив молодого міліціонера, каже: зачекайте, я ж з Вами по-людськи, впустив у редакцію, а Ви ще протокол не склали, а вже про постанову мову веде. Міліціонер каже: "прокуратура наказала". Так не піде - каже Войтко. Дайте повістку, вкажіть, чого кличете, з яких підстав, підтвердження додайте ...

Певне й повістку дадуть, - кого їм боятися?

Але, - є Бог на світі!

І Правда - буде!

ПРЕОБРАЖЕННЯ І ОСВЯЧЕННЯ ПРИРОДНОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ПОЧУТТЯ НА ШЛЯХУ ДО ХРИСТА - СКЛADOVA НАРОДЖЕННЯ ЛЮДИНИ У ХРИСТІ

Священик Богдан Огульчанський.

Часопис "Сучасність", жовтень 2006 р. (витяг).

Передмова

Христос приніс в розділений світ благу звістку - людина спроможна долати розділення і єднатися з братами через віру у Христа, завдяки Його жертві та Його любові. Це найрадикальніша новина Євангелія. ...У Христі немає ні елліна ні юдея - одна з щонайглибших істин християнства. Її сповіданням і втіленням в життя християни відповідають тим, хто провокує розділення в нашому немирному світі.

З другого боку, Своїм земним життям і Своїм вченням Христос показує, що треба любити своє рідне; те, що дано тобі Богом - свій народ, свою мову, свою Вітчизну. Він Сам це дійсно робить, насправді любить, шанує і освячує. Євангеліє вказує на це багато разів. І тоді, коли Ісус гнівно картає книжників та фарисеїв (Мф., 23 розділ), він докоряє їм зокрема і за те, що вони є сліпими проводирями власного народу, і ведуть його в прірву (Мф. 15, 14). ... І в найтяжчу хвилину Свого земного життя Він звертається до Отця словами із Святого Письма, але, як свідчать євангелісти (Мк 15, 34; Мф 27, 46) Своєю рідною земною арамейською мовою, відмінною від мови канонічного тексту, показуючи глибокий сокровенний зв'язок саме рідної мови з щонайінтимнішим зверненням до Бога.

І апостол Павло виявляє своє хвилювання і турботу за рідних йому юдеїв, коли пише в Посланні до Римлян "Маю велику скорботу й невпинну муку для серця свого, Бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом" (Рим 9, 1-2) з приводу їхнього неприйняття Спасителя.

А наскільки наша віра і наше бажання жити по-християнськи органічно поєднується з нашим почуттям рідної землі, рідної мови і власного народу, усвідомленням себе як українців? Чи те і друге становить єдину світоглядну і сердечну цілісність, чи є двома цілком різними, а то й віддаленими просторами нашого життя?...

А ще з реалій життя українця в Україні постає така проблема: чи має Україна власну місію і перспективу в епоху глобалізації? Якщо культурна еліта таких потужних націй як французька, російська, німецька, не кажучи вже про менш чисельні, серйозно тривожиться через загрозу втрати власної ідентичності, то що говорити про нас - з нашим комплексом меншовартості; з тим, що вагома частка українських громадян відчуває себе причетною не до простору власної мови і культури, а залежна від неоліберального культурно-мовного простору, який чинить значний чи навіть переважаючий інформаційний вплив на нашого співвітчизника? Що робити з тим, що мільйо-

ни тямущих, роботящих, не найгірших громадян України уже зробили свій цивілізаційний вибір і втекли з Батьківщини від злиднів та невлаштованості, а ще мільйони мріють це зробити? Можливо, й правда, ... - "Погибнеш, згинеш, Україно, Не стане знаку на землі"? ...

Національне почуття і національна свідомість як природна чеснота

В нашій дивовижно своєрідній країні і в наш неповторний час доводиться нагадувати речі, які для більшості країн і епох є абетковими істинами. Всі сусідні народи (з усіх сторін світу) природно шпашаються власною історією, культурою, військовою потугою, розмірами чи економічними досягненнями. ... В масовій свідомості пересічного українця всі уявні чи реальні успіхи 20 ст. (про більш давні часи не дозволяє говорити наша коротка історична пам'ять) - це, власне кажучи, перемоги Радянського Союзу, спільноти радянських людей.

Торкаючись національного почуття і почуття патріотизму, ми можемо зустріти як в історії, так, можливо, навіть у досвіді власного життя, якої сили це почуття може сягати. Готовність постраждати за вітчизну, за власний народ і навіть померти за них в усі часи і в усіх культурах є однією з найбільших доблестей. Ще з античного світу ми знаємо про грецького воїна, який в повному обладунку пробів відстань від Марафону до Афін і впавав мертвий, звістивши перед цим про перемогу греків над перськими загарбниками. Ми захоплюємося подвигом Мусія Сцеволи, римського громадянина, який після відмови від видачі таємниці ворогу при загрози тортур став підмажувати власну руку на вогні, показуючи, що любов до Вітчизни сильніше страху смерті і фізичного болю. ...

Запорізький козак Самійло Зарудний повторив подвиг Сцеволи, добровільно піддавшись полякам, віддавши себе на допит, щоб направили їх на хибний шлях перед битвою з військом Хмельницького під Жовтими Водами. Витримавши страшні тортури, виживши і видужавши, він згодом був призначений Хмельницьким Генеральним суддею козацького війська. Згадаємо і мужніх воїнів під Крутами, і є ще достатньо прикладів у нашій історії.

... Одна з найбільших європейських націй - німці, своєю трагічною історією 20 століття показали усім народам - спершу гріховність і небезпеку ображеного національного самолюбства (адже саме болюча для німецької нації поразка в 1-й світовій війні зробила можливою наступну перемогу нацизму), а з другого боку, після розгрому нацизму - здатність до християнського самоусвідомлення, до національного каяття, до відтворення національної ідеології на зовсім інших принципах. ...

Отже, національне почуття, як природне почуття єдності людей, об'єднаних мовою, спільними національними **закінчення на стор. 4**

